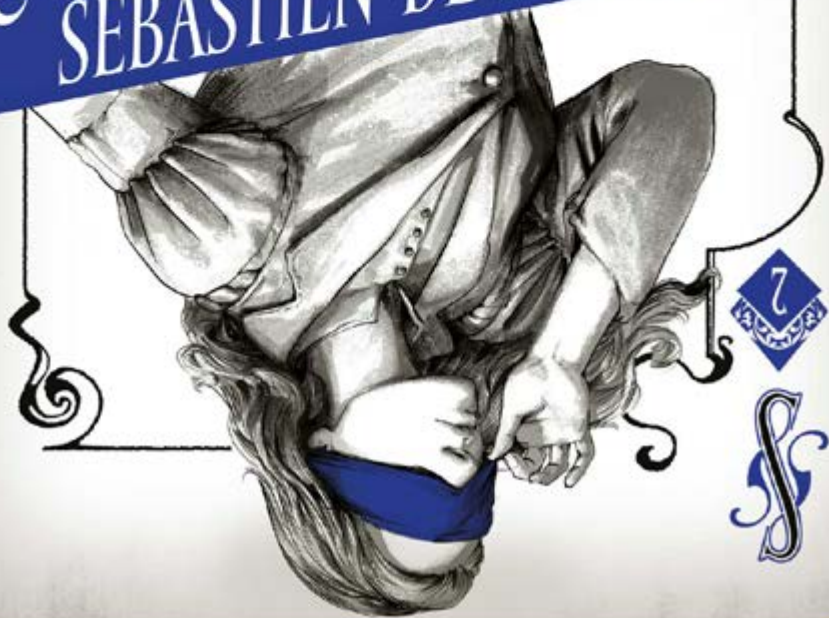

ČERNÉ ZNAMENÍ
SEBASTIEN DE CASTELL

ČERNÉ ZNAMENÍ

Vyšlo také v tištěné verzi

EGMONT

Objednat můžete na

www.egmont.cz

www.albatrosmedia.cz

Sebastien de Castell

Černé znamení – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

ČERNÉ ZNAMENÍ

ČERNÉ ZNAMENÍ
SEBASTIEN DE CASTELL

EGMONT

Original title *Shadowblack*

Text copyright © Sebastien de Castell, 2017

Illustrations copyright © Sam Hadley, 2017

All rights reserved.

Originally published in English language by Hot Key Books, an imprint of Bonnier Zaffre, London

The right of Sebastien de Castell and Sam Hadley to be identified as author and illustrator of this work has been asserted by them in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act, 1988

Toto dílo je fikce. Jména, místa, události a příhody jsou buď plodem autorovy představivosti, nebo použity fiktivně. Jakákoli podobnost se skutečnými osobami, živými či mrtvými, je čistě náhodná.

EGMONT

Vydalo nakladatelství EGMONT v Praze roku 2018 ve společnosti Albatros Media a.s., se sídlem Na Pankráci 30, 140 00 Praha 4.

Číslo publikace 31 553

Z anglického originálu *Shadowblack* přeložil Peter Kadlec

Odpovědný redaktor Stanislav Kadlec

Technická redaktorka Alena Mrázová

Sazba Art D – Grafický ateliér Černý, s.r.o.

E-book konverzi provedl Art D – Grafický ateliér Černý, s. r. o.

E-book konverze © Art D – Grafický ateliér Černý, s. r. o.

ISBN tištěné verze 978-80-252-4173-8

ISBN e-knihy 978-80-252-4267-4

14. První vydání

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou doporučenou spotřebitelskou cenu.

www.albatrosmedia.cz

www.egmont.cz

*Věnováno doktorce Sukanye Leecharoenové
z Královské angkorské mezinárodní nemocnice v Kambodži,
jejíž bystrost a laskavost proměnila to, co začalo jako
mučivé utrpení, v podivuhodně zábavný zážitek.*

Talisman

„Není to krádež,“ přesvědčoval jsem se trochu příliš nahlas vzhledem k tomu, že jediný, kdo mě mohl slyšet, byl půl metru vysoký kočkoveverčák, jenž se právě pilně zabýval číselným zámekem, který jediný stál mezi námi a obsahem skleněné vitríny zastavárny.

Reichis soustředěně tiskl jedno své chlupaté ucho k zámku a šikovnými tlapami rychle otáčel třemi malými lesklými kroužky.

„Neotravuj!“ zaprskal zlostně. „Není to tak snadné, jak se zdá.“ Tlustý zadek se mu třásl rozčilením.

Pokud jste ještě nikdy neviděli kočkoveverku, tak si představte kočku s mrzutým výrazem, dlouhým chlupatým ocasem a tenkými kožnatými záhyby porostlými srstí mezi předními a zadními nohama, jež umožňují plachtit ve vzduchu způsobem, který jednou působí směšně, jindy zas nahání hrůzu. A abych nezapomněl, přidejte k tomu náтуру zloděje, vyděrače, a pokud věříte Reichisovým povídačkám, i několikanásobného vraha.

„Už to skoro je,“ oznámil.

To opakoval téměř celou hodinu.

Mezerami mezi dřevěnými lafkami na průčelním okně zastavárny a pode dveřmi začaly dovnitř pronikat paprsky světla. Brzy se hlavní ulice zaplní lidmi, kteří budou otevírat své krámky nebo postávat před hostincem v očekávání veledůležitého prvního ranního panáka. Zde v pohraničí bylo běžné, že se chlapi dostávali do alkoholového opojení ještě před snídaní. To byl také jeden z důvodů, proč lidé řešili prakticky všechny spory násilím. Proto jsem také začínal být trochu nervózní. „Mohli jsme prostě rozbit sklo a nechat mu tam něco peněz na úhradu škody,“ poznamenal jsem.

„Rozbit sklo? Amatére,“ zavrčel Reichis opovržlivě a dal tím jasně najevo, co si o tomto nápadu myslí. Začal se opět věnovat zámku. „Jen klid... klid...“

Ozvalo se cvaknutí a v následující vteřině Reichis pyšně zvedl tlapy, ve kterých držel složitý lesklý zámek. „Sleduješ?“ holedbal se. „*Takhle* se dělá správná vloupačka!“

„*Není* to vloupačka,“ namítl jsem už asi podvanácté od chvíle, co jsme v noci vnikli do zastavárny. „*Zaplatili* jsme mu za ten talisman, nepamatuješ se? To on vzal na hůl *nás*.“

Reichis pohrdavě zafrkal. „A co jsi s tím udělal, Kellene? Jen jsi tam stál jako pitomec, zatímco on si strkal do kapsy náš těžce vydělaný peníz. To jsi udělal!“

Pokud sahá má paměť, Reichis si v životě žádný peníz *nevydělal*. „Měls mu rozervat krk zubama, jak jsem ti říkal,“ pokračoval.

Správné řešení těch nejožehavějších problémů – alespoň pro kočkoveverky – je jít přímo ke zdroji potíží, pořádně se mu zakousnout do krku a odejít s pokud možno co největším kusem krvavého masa.

Přenechal jsem mu poslední slovo, natáhl jsem se přes něj a otevřel jsem skleněné dveře vitríny. Z ní jsem sebral malý stříbrný zvoneček připevněný k tenkému kovovému kroužku. Piktogramy vyleptané podél jeho okraje zazářily v pološeru: bylo to umlčovací kouzlo. Účinné jan'tepské umlčovací kouzlo. S jeho pomocí jsem mohl používat magii, aniž bych za sebou zanechával ozvěnu, která by umožnila lovcům lidí nás vystopovat. Poprvé od doby, co jsme opustili jan'tepské území, jsem cítil, že dýchám opět skoro – skoro – volně.

„Hele, Kellene?“ zajímal se Reichis, vyskočil na pult a pohlédl na stříbrný kroužek v mé ruce. „Ty značky na talismanu – jsou kouzelné, že jo?“

„Tak trochu. Spíš je to způsob, jak uchovat kouzlo v talismanu.“ Otočil jsem se a zkoumavě na něho pohlédl. „Odkdy se zajímáš o magii?“

Zvedl tlapu, v níž držel číselný zámek. „Od té doby, co tahle věc začala svítit.“

Kolem válcovitého pouzdra rudě světélkovaly tři řady složitých piktogramů. Vzpomínám si, že vzápětí se rozlétly dveře, zastavárnu zalilo sluneční světlo a dovnitř vrazila nejasná postava, která mě povalila na zem a rázně tak ukončila vloupání, které, když o něm zpětně uvažuji, mohlo vyjít, kdyby bylo pečlivěji naplánováno.

Čtyři měsíce v pohraničí mě přivedly k neoddiskutovatelnému závěru: stal se ze mě dokonalý vyvrhel. Neulovil jsem nic, co by stálo za řeč, zabloudil jsem všude, kam jsem přišel, a zdálo se, že každá osoba, s kterou jsem se setkal, si našla víc než dobrý důvod, aby mě oloupila nebo zabila.

Někdy obojí.

Cesta pěstí

Rána pěstí do obličeje bolí mnohem víc, než si umíte představit.

Když na vaši čelist narazí cizí klouby, je to, jako kdyby se do vašich úst pokoušeli prorazit čtyři miniaturní beránci. Zuby vás krutě zradí, zakousnou se vám do jazyku a naplní vám zadní patro kovovou chutí krve. No a to zaprašťení, které slyšíte? Ten zvuk je velice podobný tomu, jak jste si představovali, že bude znít lámající se kost. Hlava vám automaticky udělá čtvrtobrat po směru hodinových ručiček ve snaze udržet bradu nahoře, aby to vypadalo, že prohráváte se ctí.

A co je na tom nejhorší? Jakmile vaše nohy opět nabudou rovnováhy a otevřete oči, zjistíte, že protivník, který vám bezhlavě zasazuje jeden zničující úder za druhým, je vychrtlý pihatý kluk, kterému je nanejvýš třináct let.

„Neměls mi krást talisman,“ prohlásil Pihoun.

Sunul se ke mně, čímž mě přiměl instinktivně uskočit dozadu. Mé tělo se zjevně rozhodlo, že radši potupně upadne samo, než aby riskovalo další ránu.

Mezi přihlížejícími obyvateli městečka, kteří vyšli ze svých obchodů a barů, sledovali boj a uzavírali sázky na jeho výsledek, se ozval řehot.

Nikdo si nevsadil na mě; z mého lidu možná pocházejí ti nejlepší mágové světadílu, ale dojde-li na pěštní souboj, nestojíme za nic.

„Za ten talisman jsem ti zaplatil,“ oponoval jsem. „Kromě toho jsem ho vrátil do vitríny. Nemáš žádný důvod k –“

Pihoun ukázal palcem nahoru, kde trůnil Reichis na houpajícím se vývěsním štítu zastavárny a spokojeně si prohlížel stříbrný zvoneček na talismanu. Pokaždé, když mě Pihoun udeřil, Reichis zazvonil na zvoneček. Je to jedna z věcí, které kočkoveverky považují za náramně zábavné. „Myslíš, že jsem se celou noc páral s tím zámekem jen proto, abys mu ten talisman mohl vrátit?“

„Jsi mizerný zloděj,“ řekl jsem kočkoveverčákovi.

Pihounův obličej zrudl o další odstín; musel si myslet, že mluvím k němu. Neustále zapomínám, že ostatní lidé neslyší, co Reichis říká – zní jim to jako nesrozumitelné vrčení a prskání.

Pihoun zařičel a vrhl se na mě. Najednou jsem ležel na zádech, lapal jsem po dechu a můj protivník mě tlačil k zemi.

„Nejlíp uděláš, když vstaneš, chlapče,“ poznamenala Ferius Parfax se svým typickým hraničářským přízvukem. Opírala se o sloup, u kterého jsme měli přivázané koně, a černý klobouk měla naražený hluboko do čela, jako kdyby podřimovala. „Těžko mu můžeš uhýbat, když ležíš natažený na zádech.“

„Kdybys mi radši pomohla,“ řekl jsem. Nebo spíš, řekl bych to, kdybych měl v plicích aspoň trochu vzduchu.

Ferius byla mou učitelkou a průvodkyní ve zvycích Argosanů – záhadných, rychle mluvících karbaníků, kteří se potulovali po světě a dělali... nikdo mi ještě nedokázal říct, co vlastně dělali. Ale Ferius mě *měla* učit, jak přežít jako psanec a vyhýbat se lovcům lidí, kteří po mně páslí. Dělala to zpravidla tak, že trousila podobná moudra jako: „Těžko mu můžeš uhýbat, když ležíš natažený na zádech.“ To mě zlobilo skoro stejně, jako když mi neustále říkala „chlapče.“

„Říkala jsem ti, že máš zapomenout na talisman, chlapče,“ pravila.

Byl bych dbal jejího varování, kdyby pak nezačala s nějakými argosanskými nesmysly o „cestách vody“. Ty mě rozčílily do té míry, že jsem si nakonec nechal poradit od kočkoveverčáka, který považoval za jediné řešení všech problémů – nejednalo-li se o zakousnutí se do něčího krku – krádež. Takže za to nakonec mohli oba, že jsem skončil na zemi pod Pihounem, který se ze všech sil snažil vytřást mi duši z těla.

O soubojích bez použití magie už jsem věděl, že si musím chránit obličej, o což jsem se pokoušel. Bohužel můj protivník mi koleny přitiskl ruce k zemi a dál mě zpracovával. *Předkové, jak to, že má ten kluk takovou ránu?*

Pihoun pohnul boky, posunul se na mně dopředu, jednou rukou mě popadl za zápěstí a druhou pevně uchopil můj ukazováček. „Každý ví, jaká je cena za zlodějnu,“ řekl a začal mi ho pomalu ohýbat dozadu.

Panika mě zaplavila dřív než bolest. Každé jan'tepské kouzlo vyžaduje přesné tělesné tvary vytvářené rukama. Pochopitelně je nemůžete dělat se zlamanými prsty.

Ze všech sil jsem vyhodil boky, zoufalství mi dodalo právě tolik síly, že se mi podařilo shodit Pihouna ze sebe, až se zaryl tváří do bláta. Rychle jsem se přetočil a vstal. Pihoun už na mě čekal. „To tě přijde draho,“ ucedil.

To tě přijde draho. Čtyři slova, která dokonale vystihovala horký, vyprahlý, špinavý kout světa, který se nazýval Sedm písků. Byla to nehostinná pustina, donekonečna se táhnoucí pláň prachu a písku, kde se tu a tam nacházela zanedbaná městečka s lidmi, kteří byli hrubí, nepříjemní a dávno přestali předstírat, že jsou aspoň trochu civilizovaní.

Pihoun, zjevně znepokojený tím, že jsem ho napoprvé neslyšel, oznámil ještě hlasitěji: „To tě přijde hodně draho.“

Spustil jsem ruce podél boků. To byl reflex vypěstovaný spíš učením magii než účastí na ruční výměně názorů: nemůžete totiž vysílat kouzlo, když máte ruce sevřené v pěsti jako barbar. Uvolnil jsem prsty a sáhl jimi do váčků s prášky, které jsem měl na opasku. Stačila mi jen troška: špetka červeného, ždíbec černého. Ještě je vyhodit do vzduchu, rukama vytvořit tělesné tvary, vyslovit jednoslovné zaklínadlo a Pihoun by ochutnal to samé, čím mě až dosud tak hojně častoval.

Většina jan'tepských mágů ovládá účinnější a lepší kouzla než já, ale já nahrazuju nedostatek čarodějných schopností rychlými rukama. Jsem ten, koho můj lid posměšně nazývá divotvůrce – čaroděj, který kombinuje ubohé zbytky magie, jichž je schopen, se všemi možnými triky, jen aby zůstal naživu. V mém případě to je trocha dechové magie spolu s výbušnými prášky. Samy o sobě neznamenají mnoho, ale při správném načasování dokážou způsobit výboj, který prorazí dubové dveře jako mokrý

papír. Takže jo, Pihoun co nevidět zažije největší překvapení svého života.

„Žádnou magii, chlapče. Pamatuješ?“ ozvala se Ferius.
Aha. Jistě.

To umlčovací kouzlo jsem potřeboval především proto, že pokaždé, když jsem provedl nějaké kouzlo, vyslalo to jakousi záhadnou ozvěnu, která umožňovala čarostopářům – čarodějům, kteří se specializovali na pronásledování jiných čarodějů – sledovat naši stopu. Jelikož vyhnout se jim bylo pro tuto chvíli mým hlavním životním cílem, Ferius trvala na tom, abych se přestal spoléhat na magii a zbavil se tak svých potíží. Problém byl v tom, že Pihoun znovu vyrazil proti mně s napřaženou pěstí, připravený poslat mě k předkům.

„Vyhráls,“ řekl jsem a zvedl ruce na znamení, že se vzdávám. „Vrátím ti talisman a můžeš si nechat peníze.“ Nejspíš to nebyla chvíle, kdy bych na sebe mohl být pyšný.

„Vezmu si talisman, vezmu si prachy,“ pravil Pihoun. Potom mávl rukou směrem, kde na vývěsce seděl Reichis. „A taky stáhnou z kůže to tvoje zvíře. Nechám si z něj udělat klobouk, nebo ho možná jenom podpálím a budu se dívat, jak utíká, dokud nepadne.“

Při těch slovech jako by mi žaludek sevřela ledová ruka. Před nedávnem jsem byl svědkem toho, jak jeden čaroděj použil ohnivou magii, aby upálil Reichisův kmen. Tento zážitek mě pořád ještě pronásledoval, stejně jako škodolibý výraz ve vrahově tváři. Velice se podobal tomu, který teď měl na tváři Pihoun.

Ferius říkala, že strach a hněv jsou dvě strany téže mince. Pihoun právě cvrknul do té mojí.

V levém oku jsem pocítil bodavou bolest, jako když člověka bolí hlava, jenomže mnohem horší. Pokusil jsem se ji mrkáním zahnat, ale bolest stále sílila. Ranní slunce se skrylo za mraky, ale stíny zůstávaly, rostly a bobtnaly a svět kolem mě potemněl, jako když se sny mění v noční můry. Až na to, že jsem byl plně při vědomí.

„Ovládej se, chlapče,“ řekla Ferius varovně. Už mě v tomhle stavu několikrát viděla, ale tentokrát její varování přišlo pozdě. Její hlas zněl jakoby z velké dálky, jako pouhá vzpomínka na někoho, koho jsem znal.

Pihounův smích naopak zněl v mých uších čím dál tím silněji. Jeho úsměv byl čím dál širší a znetvořoval jeho rysy. Když to na mě přijde, vidím na lidech jen to ošklivé. Jejich špatné stránky. Bylo to, jako kdyby se Pihoun před mýma očima měnil v tu nejhorší verzi sebe sama: v toho, kdo rád ubližuje ostatním, v toho, kdo se bude hlasitě smát, až podpálí Reichise.

Můj vztek narostl do té míry, že jsem přestal cítit bolest v oku a ani jsem si neuvědomil, kdy jsem znovu ponořil prsty do váčků u boků, dokud jsem před sebou neviděl poletovat zrnka červeného a černého prachu. Těsně předtím, než se setkala, mé ruce vytvořily tělesný tvar příslušného kouzla: spodní dva prsty přitisknuté k dlaním na znamení zadržování; ukazováčky a prostředníčky namířené dopředu na znamení letu; a palce obrácené k nebi na znamení: „Předkové, prosím, ať mi to neutrhne ruce.“

„*Carath*,“ pronesl jsem a mé rty dokonale vyslovily obě slabiky. Z rukou mi vyšlehl ohnivý záblesk zuřivosti a vzteku – ne dost silný, aby zabil, ale víc než dost silný na to, aby ublížil. Červený a černý plamen se navzájem propletly

jako dva podráždění hadi, prolétly Pihounovi těsně vedle ramene a ožehly vnější stěnu zastavárny. Byla by to opravdu působivá demonstrace síly, kdybych ji zasáhl. Jak se ukazuje, pořádná rána do hlavy opravdu silně narušuje vaše schopnosti.

Bolest v oku okamžitě zmizela, temné představy, které mě pronásledovaly, pominuly a zanechaly za sebou zanedbanou prašnou ulici a vyděšené pohledy přihlížejících. Po duševním vypětí předcházejících okamžiků jsem se třásl a potácel – což nebyl zrovna nejlepší stav, v kterém jsem se mohl úspěšně bránit.

Pokud Pihoun utrpěl nějaký šok, rychle se z něho oklepal. Než jsem stačil zvednout ruce, abych si chránil obličej, uštědřil mi ostrý pravý hák těsně nad levou líci. Na pěsti se mu objevila stopa krve. Jeho samolibý výraz se změnil ve zmatený, když uviděl na kloubech šmouhy světla béžového *mesdetového* krému. Pohlédl na mě a myslím, že tehdy poprvé uviděl černé čáry vinoucí se kolem mého levého oka jako popínavé výhonky stvořené z čiré temnoty.

„Černý stín,“ zašeptal.

To slovo se šířilo mezi diváky jako oheň suchým listím.

„Dáblova nemoc!“ prohlásil jeden z přihlížejících.

Většina z nich poděšeně couvla, ale Pihoun byl zjevně z jiného těsta. Jeho hlas vůbec nezněl vystrašeně, když poznamenal: „Zdá se, že náš zloděj je posedlý ďáblem.“

Kdyby mi dali možnost jim to vysvětlit, mohl jsem jim říct, že černý stín není ve skutečnosti posedlost nebo dokonce prokletí, ale spíš jakási záhadná nemoc, která vzácně postihuje můj lid a podle všeho, co o ní vím, není nakažlivá. Vynechal bych, že postupně vede k šílen-

ství provázenému děsivými představami a vaše magické schopnosti se nakonec stanou hrozbou pro celé vaše okolí. A také to, že každý jan'tepský čaroděj, který mi zkříží cestu, je povinen mě zabít.

Ted' na tom stejně nezáleželo, protože Pihoun mě popadl oběma rukama za krk. Škubal jsem mu za zápěstí v zoufalé snaze se osvobodit, ale jeho stisk byl příliš silný. Hrdlo se mi stáhlo a lapalo po dechu. Přestával jsem vnímat svět kolem sebe. Tehdy mě napadlo, že pravděpodobně existuje nějaký chytrý způsob, jak se vykroutit ze škrcení.

Jednou bych se ho vážně měl naučit.

Krvavá cena

Mé mrákoty nemohly trvat déle než vteřinu, protože ještě než mi hlava narazila na zem, otevřely se mi oči a uviděl jsem Pihouna letět zpátky ode mě. Nejprve jsem si myslel, že se mi přece jen podařilo vyslat nějaké nové a maximálně účinné kouzlo, ale pak jsem spatřil Ferius, jak drží Pihouna za límec košile, a uvědomil jsem si, že ho jen ze mě zvedla.

To bylo špatné. Opravdu jsem měl použít větší porci magie.

Kašlal jsem prach a pak můj protivník najednou ležel pár metrů stranou na zádech jak široký tak dlouhý a Ferius stála mezi mnou a nějakým velkým, ramenatým chlapem, který byl nejspíš Pihounův blízký příbuzný, jelikož měl stejně pihatou kůži a stejné držení těla.

„Nejlíp uděláš, když odsud vypadneš, ženská,“ řekl ramenáč a zlostně na ni upíral svá šilhavá očka. „Duše toho kluka patří ďáblu a já ho teď pošlu na Temné místo.“

Temné místo. Pohraničí si libuje v takových složitých oduševnělých výrazech.

„Poslyš, příteli,“ odvětila Ferius, „přece se nebudeme zbytečně rozčilovat kvůli obyčejnému mateřskému zna-

mínku. “Následující slova vyslovila napůl vyčítavě a napůl pobaveně: „Jak je možné, že vy, takoví osvícení a vzdělaní lidé, skočíte na takovou starou pověru.“

Nazvat tyto lidi „osvícenými a vzdělanými“ bylo víc než optimistické, ale některým z nich se její slova zalíbila. Jakási žena z davu přistoupila blíž a pohlédla na mě. „Když je to jen mateřské znamínko, tak proč ho schovává?“

Ferius se ke mně sklonila, seškrábla ještě trochu krému a odhalila další linky, které se mi vinuly kolem oka. „Protože to není hezké. Klukovi záleží na tom, jak vypadá!“ A hlasitě se rozesmála.

Její bezstarostnost dav nakazila. Nevím, jak to Ferius dělá, ale pokaždé ví, co má říct, aby přiměla lidi přiklonit se k jejímu názoru.

Totíž, aspoň většinu lidí.

Šilhoun na mě namířil prst. „Říkám, že je posedlý ďáblem, a i kdyby nebyl, tenhle nafoukaný malý Jan’Tep se pokusil okrást moji rodinu. Teď za to zaplatí krvavou cenu.“

V Sedmi píscích „krvavá cena“ znamená zhruba totéž, co „to tě přijde draho“.

„Mně se zdá, že Kellen už za tu cetku zaplatil dost,“ mínila Ferius a kývla hlavou k vývěsce obchodu, na níž stále ještě seděl Reichis a spokojeně si prohlížel zvoneček. „Jenomže tvůj kluk chtěl víc.“

„Na tom nezáleží. Zloděj je jednou zloděj a krvavá cena říká, že přijde o prsty.“

Ferius mu věnovala jeden ze svých shovívavých úsměvů. „Zdravý rozum nám velí nechat to být. Zrovna teď si všichni budou pamatovat, že tvůj kluk přebral chlapíka dvakrát většího než je sám. To je dobrý příběh. Budeš ho

mocht vyprávět kamarádům, až budeš v baru otáčet rundu panáků.“

Šilhoun se na ni rovněž zazubil. „A ještě lepší bude, když jim k tomu ukážu kostičky z klukových prstů.“

Udělal se mi nanic. Děsil jsem se už pomyšlení, že mi Pihoun bude lámat prsty; kdyby mi je uřízli, znamenalo by to, že po zbytek života už neprovedu žádné kouzlo.

Ferius ztlumila hlas natolik, že její slova slyšel jen mohutný muž a já. „Nepůsobilo by zrovna dobře, kdyby ti tvoji kamarádi připomněli, že potom, co ses pokusil připravit nevinného kluka o prsty, nakopala ti zadek ženská jen o málo větší než tvoje levá ruka, vid’?“

Jednu chvíli se zdálo, že Šilhoun pečlivě zvažuje její slova, ale vzápětí si vyhrnul rukávy a zaťal velké masité ruce v pěsti, až mu zapraskalo v kloubech. „Nebudu brát žádný ohled na to, že jsi dáma.“

„Och, nejsem žádná dáma, takže buď bez starosti.“ Ferius si sundala černý hraničářský klobouk a položila ho na zem. Na ramena jí spadly rudé kadeře. „Chceš si se mnou zatančit, kámo? Řeknu ti jak –“ poklepala si prstem v rukavici na bradu. „Dáš mi co největší ránu přesně sem. Pokud se ti bude zdát, že to tím není vyřízené, dobrá, pak bude řada na mně a uvidíme, jak se to vyvrbí.“

Davem proběhl vzrušený šepot a v rukou zacinkaly další mince, nesázeli však na to, *jestli* Ferius prohraje, ale na to, jak rychle a jak těžce.

Za tu krátkou dobu, co jsem Ferius Parfax znal, jsem ji nikdy neviděl se před někým nebo něčím sklonit. Možná to mělo co dělat s tím, že byla Argosanka, ale spíš jsem se přikláněl k tomu, že byla prostě šílená. Teď se musela

vypořádat s tímhle chlapíkem, který vypadal na to, že jí bez větší námahy utrhne hlavu.

Otočil jsem se na bok a dal si ruce pod tělo, připravený vyskočit.

Ferius udělala nepatrný pohyb prsty na znamení, abych se do toho nepletl. „Tak dělej,“ vyzvala Šilhouna. S pravou nohou za tělem se naklonila dopředu a nastavila obroví bradu.

Ohlédl se, jako by se chtěl přesvědčit, že se kamarádi dobře dívají, a z ničeho nic jí zasadil ránu, která by porazila dva metry vysoký tamaryšek.

Do poslední chvíle jsem si myslel, že Ferius uskočí, uhne nebo udělá něco, aby se vyhnula úderu, že má v úmyslu se přikrčit a vzápětí ze všech sil kopnout Šilhouna do rozkroku nebo mu zasadit ránu do krku, ale byl příliš rychlý. Schytala ránu přímo na čelist, její hlava sebou trhla doprava následovaná rameny a zbytek těla, až se nakonec celá otočila a zůstala stát tváří ke mně.

Stála tam, vypadala zmateně, jako by byla omráčená, jen její tělo si to dosud neuvědomilo. Zastrčil jsem ruce do váček u boků. Pokud se jí Šilhoun pokusí udeřit znovu, pošlu ho k čertu bez ohledu na následky. I když jsem pochyboval, že budu muset, poněvadž jsem ještě nikdy neviděl nikoho dostat takovou ránu, jakou právě schytala Ferius.

Pak zvedla koutek úst a mrkla na mě.

Než jsem stačil vydechnout úlevou, otočila se Ferius Parfax k muži, který ji udeřil, a řekla jakoby nic: „Dobrá, dejme tomu, že tohle bylo zahřívací kolo. Chceš si to zkusit ještě jednou, než přijde řada na mě?“

Šilhoun zíral, jako kdyby spolkl vlastní jazyk. „Jak...? Jak to, že jsi...?“

Ferius se sehnula a zvedla svůj klobouk. „Oceňuju, že ses ke mně choval tak zdvořile. Co kdybys teď byl tak velkorysý a nechal nás jít si po svých?“

Na ulici se rozhostilo trapné ticho. Dav mlčky přihlížel a čekal, kdo z nich se pohne první. Bylo uzavřeno několik dalších sázek a ne jeden z přihlížejících si rozepnul pochvu s nožem. Šilhoun měl přátele připravené přispěchat mu na pomoc. Špatné bylo, že my jsme neměli nikoho. Po celou dobu, co se obr a Ferius probodávali pohledy, Reichis nespokojeně prskal na svém posedu: „Co na sebe tak civí? Chystají se snad pářit?“

Poslední, co byste chtěli učinit v podobné situaci, je zahihňat se jako idiot, ale přesně to jsem udělal. Všichni na mě zlostně pohlédli, až na dva soupeře. Neviděl jsem Ferius do očí, ale v jejím pohledu bylo zřejmě cosi, co přimělo Šilhouna změnit názor na krvavou cenu. „Řekl bych, že by ti tahle lekce mohla stačit,“ zabručel. „Vraťte talisman a jděte si po svých.“

„Domluveno,“ řekla Ferius. Přešla ke kůlu a odvázala naše koně. „Kellene, buď tak laskav a vyříd' kočkoveverčákovi, ať sleze a vrátí tomu muži jeho cetku.“ Otočila se a vedla koně ulicí na konec městečka.

Pořád ještě jsem dobře nechápal, co se vlastně stalo, když Reichis seskočil z vývěsky, doširoka roztáhl tlapy a nabral vítr do tenkých osrstěných blan mezi předníma a zadníma nohama. Dav vyjekl, ozval se polekaný šepot a někteří z přihlížejících zvedli ruce do výše prsou a propletli prsty do tvaru domečku. Zřejmě se jednalo o jakou-

si místní obranu proti zlu. V některých lidech Reichis pořád vyvolával posvátnou hrůzu.

Kočkoveverčák se hladce snesl k zemi. Působení jeho přistání byl umenšen zlostným pohledem, kterým mě počastoval, když obratnými tlapami odepnul od zvonečku stříbrný talisman. „Kdybys tomu zmetkovi vyrval hrdlo, jak jsem ti radil, už jsme mohli jíst jeho oči.“ Odhodil talisman za sebe na zem a zacinkal na mě zvonečkem. „Tohle si nechám.“

Vyrazil za Ferius a nechal mě sedět v blátě a prachu obklopeného davem lidí, kteří se nepochybně stále zabývali myšlenkou, jestli by přece jen nestálo za to ušmíknout mi prsty.

„Nejlíp uděláš, když se tu víckrát neukážeš, Černý stíne,“ řekl kdosi.

Pár ostatních souhlasně zabručelo.

Přikývl jsem a pomalu se postavil na nohy.

Bylo mi šestnáct a na moji hlavu už byla vypsána odměna v polovině míst, která jsem kdy navštívil. Byl jsem bez peněz, bez čarodějných schopností a bez talismanu. Každý čaroděj v pohraničí bude přesně vědět, kde se právě nacházím, jakmile se uchýlím k jedinému kouzlu, které mi šlo aspoň jakž takž dobře.

A abych nezapomněl, mými společníky na cestách byli argosanská hazardní hráčka, která mi nikdy na žádnou otázku nedala jasnou odpověď, a zabijácký kočkoveverčák, jehož oblíbeným jídlem byly lidské oči.

Vítejte v životě psance-divotvůrce.

Umění zvítězit v souboji

Po zbytek dne jsme jeli po staré dlážděné silnici, která protínala křivolakou stezku vinoucí se mezi holými vrchy. Ostrý vítr vzdouval po obou jejích stranách písečné duny, které se táhly před námi jako vlny nekonečného oceánu.

Ferius říká, že Sedm písků dostalo svůj název podle různých barev, které dává místní půdě nerostné složení. Když jsme před čtyřmi měsíci opouštěli můj domov ještě na jan'tepském území, písek měl většinou zlatožlutý odstín jako směs železa a křemene. Dál na sever zářil díky hojným částicám olivínu smaragdově zeleně, ale my jsme teď mířili na východ, kde bohatá ložiska lazuritu měnila zbarvení písku na tmavě modré. Možná bych dokázal i obdivovat krásu tohoto kraje, kdyby se místní lidé přestali pokoušet mě zabít.

Jelikož jsem přišel o talisman, peníze a valnou část své důstojnosti, začínal jsem mít o svém budoucím životě psance vážné pochybnosti. „Ty víš, že tady umřu.“ Ta slova mi neodbytně zněla v hlavě, ale z úst mi kvůli pohmožděné čelisti a naběhlému jazyku vycházelo jen něco jako: „Ýý... hehahy... huhu.“

Zdalo se, že Ferius má ve všem jasno. „Pohraničí je v tuhle chvíli nejbezpečnější místo, kde můžeme být, chlapče, vzhledem k tvému černému stínu a vůbec. Je tu míň čarodějů než v jan'tepské arkánokracii, míň nájemných vrahů než v daromanské říši a ani nechtěj, abych ti vyprávěla o berabesqských vezírech. Ti hoši by tě upálili, než bys řekl švec.“

„Zatímco tihle barbaři mi jenom chtěli uříznout prsty.“

Znovu jsem si začal třít bolavou tvář a přál jsem si, abych byl opět ve svém rodném městě mezi Jan'Tepy. Matka by mě jistě pomocí hojivých mastí zakrátko zbavila modřin a bolesti. Místo toho jsem trčel tady na pomezí, kde se za moderní medicínu považovala leda tak rezavá pilka na kosti a nabádání, abych se vzmužil a vydržel trochu bolesti.

Samozřejmě, *kdybych* se vrátil domů, moje mladší sestra Shalla by se mým zraněním jenom posmívala. Jasně jsem si ji představoval, jak si mě prohlíží se založenýma rukama a jedním obočím káravě zdviženým. „Jan'tepský mág z rodu Ke by *nikdy* neměl strach z hraničářských buranů a podělaných čarostopařů, Kellene.“

Stýskalo se mi po Shalle. I když jsme se skoro pořád hádali, přece jen byla moje rodina. Občas se mi dokonce zastesklo i po matce a otci, i když mi kvůli černému stínu zablokovali pásky a zbavili mě tak čarodějných schopností. Ze všeho nejvíc se mi ale stýskalo po Nphenii. Stýskalo se mi po jejích tmavých vlasech a plachém úsměvu, po chvíli, kdy se mi, tím jsem si byl jist, konečně podařilo ji přesvědčit, že se ve mně mýlila. Políbili jsme se jenom jednou, ale mohl bych přísahat, že jsem pod pohmoždě-

ninami na tváři stále cítil na svých ústech dotyk jejích měkkých, nesmělých rtů.

Předkové, *vážně* jsem se chtěl vrátit domů.

Jenže tam mě chtělo vidět mrtvého víc lidí než tady v celém pohraničí. Jak bych se asi mohl postavit válečným mágům a čarostopařům, když jsem se nedokázal ubránit ani vychrtlému třináctiletému klukovi?

Reichis na mém rameni hlasitě zachrčel. Rád na něm sedával, přestože byl trochu moc velký a těžký na to, aby to pro nás bylo pohodlné. Ne snad že by ke mně cítil kdovíjakou náklonnost; ten skrček se prostě rád díval na svět svrchu. „Škoda že jsi mě neposlechl,“ zabručel. Tu a tam si přihnul z placaté láhve s pálenkou, kterou měla Ferius v sedlové brašně.

Několikrát jsem otevřel a zavřel ústa, dokud jsem nemohl mluvit zřetelně, byť s námahou. „Už zase začínáš?“

Reichis mi zafuněl do ucha. V jeho řeči to znamenalo vzdychnutí. „Nejdřív tomu druhému zatneš zuby do krku.“ Široce rozevřel tlamu, odhalil své tesáky a vystrčil bradu. „Pak s ním třeseš, dokud mu neroztrhneš hrdlo. Je to úplně jednoduché.“

„Dobře. Budu se snažit si to propříště zapamatovat.“

Hádat se s kočkoveverčákem o rvačkách k ničemu nevede. Pokaždé, když jsem to zkusil, mě nakonec kouzl a řekl: „Vidíš? Vidíš? Tak *kdo* je jen blbý zvíře?“

„Nebo mu můžeš vyškrábat oči,“ pokračoval. „To taky zabere.“

„Chápu.“

„Uši taky ujdou. Ono se to nezdá, ale trhání uší opravdu bolí.“

Ferius se zasmála. „Ten malý otrava už zase začíná o očích?“

Neměla ponětí o tom, jak dokáže moje mysl převádět Reichisovo vrčení, prskání a pšoukání do lidské řeči, ale zjevně byla ve styku s kočkoveverkami dost často na to, aby věděla, že si všechny myslí, že jsou vrcholnými předátory zvířecího světa. „Ne, teď zrovna básní o uších,“ řekl jsem.

Ferius zavrtěla hlavou a její rudé vlnité vlasy zavlály ve větru. „Je to pořád to samé. Oči, uši, jazyky. Už by si taky mohli vymyslet něco jiného.“

„Hele, hvš he hoho, ho habívá, híkám pokavdý.“

Otočil jsem se a pohlédl na Reichise. „Jsi opilý? Mluvíš nějak divně.“

Ferius se rozesmála. „Není opilý, chlapče.“

„Co to tedy...?“ Chlupatou tváří kočkoveverčáka se mihl náznak samolibého úšklebku. „Co jsi zas vyvedl, Reichisi?“

Váhal s odpovědí, a proto jsem mu přísně pohlédl do očí. Oční souboje neměl rád. Po několika vteřinách otevřel tlamu a zvedl jazyk. Objevily se tři mince, které měl pod ním ukryté.

„Ty zatracený... Ty ses tam vrátil? Zatímco jsem dostával nakládačku, vplížil ses zpátky do toho krámu a kradl *podruhé*?“

Reichis mi seskočil z ramene na předek sedla, sáhl si tlapou do tlamy a vytáhl odtud mince. „Hele, ti burani nás okradli, zapomněls?“ zavrčel. „*Někdo* musel zachránit naše těžce vydělaný prachy.“ Začal zastrkávat mince do černého váčku ukrytého pod hruškou sedla. Kdysi jsem

mu ten váček koupil, aby si měl kam schovávat svoje poklady, a on dal jasně najevo, co se stane nenechavým prstům, které by se snad do něj chtěly podívat. Nyní tam skončily „naše“ těžce vydělané peníze.

Jeli jsme mlčky dál. Teprve když se slunce začalo sklánět k obzoru, zeptala se Ferius: „Nechceš si promluvit o tom, co se stalo tam ve městě, chlapče?“

„Myslíš o tom, jak mě málem uškrtili?“

„Myslím o tom, jak jsi toho kluka tím svým kouzlem málem připravil o hlavu.“

Na někoho, kdo mě měl učit jak zůstat naživu, si Ferius dělala až moc velké starosti o druhé lidi. „Toho prachu nebylo dost na to, aby ho zabilo,“ ujistil jsem ji. „Jenom tolik, aby...“

„Jenom aby co? Aby ho to zapálilo? Aby byl do konce života mrzák?“

„To ten černý stín,“ bránil jsem se. „Někdy -“

„Černý stín ti ukazuje svět z té špatné stránky, Kelle-ne,“ přerušila mě. „To tě neopravňuje být také špatný. Tohle není argosanská cesta.“

Argosanská cesta. Už je to tu zas.

Chtěl jsem se odvrátit, ale natáhla ruku a chytila mě za bradu. Držela mě pevně dokonce i za jízdy. „Ta tvoje znamení se nepatrně zvětší pokaždé, když použiješ magii, víš o tom?“

„To se ti jen zdá,“ řekl jsem a odstrčil jsem ji. „Kromě toho, jak jinak se mám bránit, když mě nechceš naučit žádnému vašemu argosanskému bojovému umění?“

„Říkám ti celou dobu, chlapče, že nic takového *neexistuje*.“ Sáhla si do černé kožené vesty a vytáhla jedno ze

svých dlouhých tenkých cigárek. „Ani záapas není argo-sanská cesta.“

Záapas – takhle tomu Ferius říká pokaždé, když se dostanu do úzkých. „Nezapomeň, že jsem *viděl*, jak jsi ráno porazila toho velkého chlapa Byl tak obrovský!“

„Byl docela velký,“ připustila. „Ale já s ním nebojovala. Jen jsem si s ním trochu zatancovala.“

„Po takové ráně by normálnímu člověku ulítla hlava. Musíš mít čelist ze železa!“

Usmála se, jako kdybych ji tím náramně pobavil, a zapálila si cigárko sirkou, kterou vylovila z manžety své plátěné košile. Dlouze a pomalu si potáhla a vyfoukla hustý oblak kouře, který nás zahalil modrobílou mlhou. „Chlapče, moje čelist není o nic tvrdší než tvoje nebo kohokoli jiného. Přemýšlej, co jsi *doopravdy* viděl, a ne co jsi čekal, že uvidíš.“

Mám dobrou vizuální paměť – následek celoživotního cvičení v představování si kouzel před jejich vysláním. Když jsem si znovu vybavil ranní souboj, viděl jsem Ferius, jak se naklání dopředu, nastavuje soupeři bradu a pravicí nohu nechává za sebou. Šilhounova pěst vyrazila proti ní, vložil do té rány všechnu sílu svých boků a ramene. Potom... Když jsem si ten okamžik znovu představoval, najednou se mi na něm něco nezdálo. Události se seběhly příliš rychle na to, abych si je mohl přesně vybavit, ale když jsem o tom přemýšlel, mohl bych přísahat, že v okamžiku, kdy pěst dopadla, se Ferius nejenom otočila kolem dokola, ale že její tělo se současně naklonilo dozadu. Což znamenalo, že ve zlomku vteřiny, kdy se mužova pěst dotkla jejího obličeje, Ferius se už zakláněla v dokonalém souladu s dráhou úderu, aby zrušila jeho sílu. „Ty jsi ho

oklamala,“ vyhrkl jsem. „Jenom to *vypadalo*, že tě trefil, ale zatím se tě sotva dotkl, bylo to tak?“

Ferius se rukou podrbala na čelisti. „Ale ne, praštil mě pořádně. Kdyby to bylo jen o trochu míň, uvědomil by si, že jsem největší ráně uhnula.“

„Ale takhle rychlý pohyb, to je...“

„Tanec,“ odtušila.

Při studiu magie se učíte především přesnosti. Vysílání kouzel je exaktní věda. Každá slabika, každý tělesný tvar, který vytváříte prsty, a představa, kterou máte v hlavě, musí být bez nejmenší chybičky. Ale nic z toho, co jsem se naučil, se nemohlo rovnat obratnosti Ferius, s jakou provedla svůj manévr. „Načasování muselo být naprosto dokonalé,“ hlesl jsem.

„Načasování je součástí tance,“ konstatovala, jako kdyby to vysvětlovalo vše.

Pořád mi to vrtalo hlavou. „Musela jsi přesně vědět, kam ránu umístíš. Ale jak by to bylo možné? Ledaže...“ V tu chvíli mi to došlo: poklepala si prstem na bradu a předklonila se, takže se z toho místa stal jediný vhodný cíl. Přesto muselo být všechno – pohyb, úhel – dokonale vypočítané. „Ta rána ti mohla zlomit vaz.“

„Možná.“

Ucítíl jsem, jak mi zrudly tváře z náhlého pocitu zahanbení. „Riskovala jsi život, abys mě zachránila. Už zase.“

Ferius si nasadila klobouk a zastrčila pod něj své nepoddajné kučery. „To bylo ode mě velice ušlechtilé, vid’?“ Než jsem stačil něco říct, pobídla svého koně do klusu a můj se k němu přidal. „Tak pojed’,“ řekla. „Ať jsme od toho města co nejdál. Nerada bych byla ušlechtilá dvakrát za den.“

Příběhy od táboráku

Večer jsme rozbili tábor jako obvykle: Ferius mě poslala pro dříví a sama zatím nastražila kolem našeho tábořiště své četné pasti. Nikdy mi nedovolila, abych si je prohlédl, což mě nekonečně zlobilo. Reichisovým úkolem bylo vypravit se na lov, z něhož se vrátil se značně potrhanými ostatky králíka, kterými přispěl do naší kuchyně. Jeho srst teď nabyla nazelenale hnědého odstínu a jeho pruhy připomínaly tenké hranaté stvoly pelyňku.

Kočkovevky umějí měnit zbarvení srsti, aby lépe splynuly s prostředím, což z nich dělá zvláště nebezpečné lovce. Reichisovou oblíbenou taktikou bylo ukrýt se za nějakým kusem zeleně, který se mu naskytl, a když se králík nebo jiné zvířátko přiblížilo natolik, aby zjistilo, že se nejedná o trochu přerostlý keř, bylo už pozdě.

Králík není mezi mým lidem běžnou potravou, ale zjistil jsem, že mi docela chutná. Připomínám, že po ničem vás nepřejde chuť na maso tak rychle, jako když slyšíte Reichise zabíjet kořist. Potíž nebyla ani tak v krutosti, s jakou trhal kořist na kusy, jako ve zvyku na ni mluvit, i když už byla usmrcená.

„Tak, a máš to, ty natvrdlý hlodavče. Ptáš se, kdo tě zabil? Já tě zabil.“ Reichis stál nad mrtvolou zvířete a krev mu ještě odkapávala z tlamy. „Až se dostaneš na onen svět, nezapomeň říct svému pitomému králíčímu bohu, že jsem ti vyrval hrdlo a teď mám hroznou chuť na jemňoučké králíčí masíčko.“

Někdy uměl být až poetický. Většinou se to týkalo obětí jeho násilí.

Ani o hodinu později, když byl králík upečen a napůl sněden, se Reichis nepřestal vychloubat svým úžasným vítězstvím, dopodrobna nám líčil každou maličkost a při každém opakování zveličoval své zásluhy.

„Viděli jste zuby toho králíka?“ zeptal se nás. „Obrovské. Měl je jako lev. Ani si nejsem jistý, jestli to vůbec byl králík. Muselo se jednat o nějakého křížence králíka s medvědem.“

V takové chvíli bylo nejlepší být zticha, v klidu jíst a nechat Reichise, ať se vypovídá. Někdy mi připadalo, že neposlouchám půlmetrového kočkoveverčáka, ale spíš dvoumetrového lvího veterána.

Občas mi jeho chvástání ani nevadilo; v noci v otevřené krajině, když jsou koně opatření a oheň se rozhoří, si těžko najdete jinou zábavu. Většinu večerů jsem tak strávil civěním do plamenů a snažil jsem se netřást, když jsem přemítal o tom, co všechno se mi může stát. Dříve jsem se třásl mnohem víc, ale zdálo se, že poslední dobou jsem si na věčně přítomný strach zvykl.

Ferius sedávala se zkríženými nohama u ohně, brnkala na malou kytaru, kterou nosila s sebou, a vyprávěla nám své zážitky – měla jich stovky. Přišlo mi, že většina z nich

byla vymyšlená, zejména nebezpečná, notně za vlasy přitažená dobrodružství, která, jak tvrdila, zažila s pozoruhodnými lidmi v exotických krajinách, o kterých jsem v životě neslyšel. Vzhledem k tomu, že ve škole nás zeměpis učili opravdu důkladně, jsem si byl skoro jistý, že si vymýšlela i ty krajiny.

Reichis má velice soutěživou povahu, takže se ji s oblibou snažil trumfovat svými vlastními příběhy. Ty byly buď o neskutečně velkých zvířatech, která zabil, nebo o neuvěřitelných pokladech, které ukradl. Ani pro jedno neměl žádné důkazy, nicméně mě nutil, abych překládal tyhle historky o neuvěřitelných schopnostech kočkoverek Ferius do nejmenších podrobností a pokaždé přitom vyžadoval, abych přeháněl. „A pak, což je mimochodem pravda pravdoucí...“ Ferius dokázala úžasně předstírat, že mu věří. Po několika bolestivých kousnutích do ruky jsem se naučil předstírat i já.

Tu noc se Reichis zrovna pustil do obzvlášť hrůzostrašného popisu, jak zabil – a sežral – jakési zvíře, o kterém jsem si byl takřka jistý, že se jednalo jenom o nějakou velkou myš, když ho Ferius nečekaně přerušila a odložila kytaru do látkového pouzdra. „Myslím, že pro dnešek už bylo těch historek dost.“

„Opravdu?“ zeptal se Reichis. „A co takhle jednu o Argosance, které ukousli obličej za to, že skákala ostatním do řeči?“

Nevšímalá si jeho prskání, vstala, přešla ke svým sedlovým brašnám a sáhla do jedné z nich. Když ruku opět vytáhla, držela v ní balíček karet, které jsem dobře znal: ocelové, tenké a ostré jako břitva. V jejích rukou byly

ty karty stejně smrtící jako zbraně, které používají běžní lidé. Rozdělila balíček na dvě poloviny a jednu mi podala.

„Budeme trénovat házení karet?“ zeptal jsem se. Základům mě naučila hned první noc, kdy jsme se setkali, a postupně jsem se v tomto umění docela zdokonalil.

„Jak se to vezme.“ Zahleděla se na dlouhou silnici, která se vinula po úbočí kopce dolů do městečka. „Teď chvíli nemluv, ano, Kellene?“

„Co se -“

Zavrtěla hlavou a naznačila mi, abych mlčel. Něco se dělo. Zavřel jsem oči a pokoušel se zaslechnout to, co slyšela Ferius. V divočině se pořád zdá, že je ticho, ale když se pořádně zaposloucháte, zjistíte, že je plná zvuků: zvířata šramotí v křovinách, hmyz cvrliká, listí a písek šustí ve větru. Chvíli mi trvalo, než jsem mezi tím rozpoznal dusot koňských kopyt. Jeden jezdec, odhadoval jsem, i když jsem v těchto věcech nebyl ještě příliš zběhlý. Všiml jsem si Feriusina pohledu a v duchu jsem uvažoval, co ji tak znepokojilo. I kdyby se někdo z vesničanů rozhodl nás napadnout, nezdálo se mi, že bychom se měli čeho obávat.

Uslyšel jsem zavrčení a pohlédl dolů. Reichis stál vedle mě, zježenou srst měl teď černou a věřil ve vzduchu. „A kruci,“ řekl.

Šeptem jsem se zeptal: „Co je to?“

„Smrdí to tu magií,“ odvětil. „Jan'tepskou magií.“

Musel jsem se ovládnout, abych nesevřel karty v dlani příliš silně a neřízl se o jejich ostré okraje. Existoval jediný důvod, proč by se někdo z mého lidu ocitl sám uprostřed noci zde v pohraničí: někdo z čarostopařů mě našel.

Hedvábí a železo

Muž, který mě přišel zabít, přijel na světlém koni a usmíval se, jako kdybychom byli staří přátelé, i když jsem si byl jist, že jsem ho nikdy v životě neviděl. Byl vysoký a pečlivě upravené světlé vlasy mu padaly až na široká ramena. Měl přes ně přehozený dlouhý červený plášť, který ho chránil před blátem a prachem. Byl až absurdně pohledný.

To mě nejspíš nemělo znepokojoovat. Řekli byste, že pod bezprostřední hrozbou smrti se člověk méně zabývá podružnostmi, ale pravda je taková, že kdybych už měl zemřít, dal bych přednost tomu, aby mě zabil někdo ošklivý.

Mág ladně sklouzl z koně, jako kdyby strávil v sedle celý život. To bylo podivné, protože příslušníci mého lidu zpravidla nebývají příliš dobří jezdci. Když se jeho nohy dotkly země, nebylo slyšet vůbec žádný zvuk. „Předkové mě museli poctit zvláštní přízní,“ řekl. „Stopa, po níž jsem původně šel, vychladla a už jsem se obával, že jsem celou cestu podnikl zbytečně. A hle, kdo mi to nečekaně spadl do klína? Kellen, syn rodu Ke.“

„Slušný úvod,“ podotkl Reichis, vyšplhal se mi na rameno a usadil se tam. „Měl by ses podobné úvodky taky naučit.“

„Hned se do toho dám.“ Žaludek se mi nepříjemně se-
vřel, nejen ze strachu, co se mnou bude, ale protože jsem
všechno zavinil sám. Ten lovec čarodějů mě ani nehledal,
dokud jsem hloupě nepoužil magii ve snaze přemoci tři-
náctiletého vychrtlého kluka v pouliční rvačce. Kdybych
byl Ferius poslechl, mág by o nás vůbec nevěděl. Místo
toho jsem ho přivedl až k nám.

„Myslím, že sis toho hochá s někým spletl,“ nenuceně se
na lovce lidí usmála Ferius. Její dosavadní ostražitost byla
tatam, jako by se jednalo o pouhé nedorozumění. „Můj
synovec se jmenuje Hluch a není Jan'Tep o nic víc než já.“

Reichis se mi tiše zachechtal do ucha. „Hluch. Hehe.“

Mág se zastavil asi dvacet metrů od nás, stále příliš da-
leko na to, abych proti němu mohl použít svůj prach,
a přitom dost blízko na to, aby proti mně mohl vyslat
každé kouzlo, které by ho zrovna napadlo. Že jsem z toho
neměl žádnou radost, o tom nemohlo být pochyb. „Nedo-
rozumění, tvrdíš? To je ale divné.“ Sehnul se, nabral do
ruky hrst písku, zašeptal několik slabik a vyhodil ho do
vzduchu. Místo aby jemná zrnka spadla na zem, zůstala
viset nad zemí, začala se přeskupovat a vzápětí se složila
do podoby mé tváře. Pod obrazem se objevily dva znaky
napsané složitým soudcovským písmem mého lidu. První
znamenal „černý stín“ a druhý „smrt“.

Nikdy předtím jsem kouzelný zatykač neviděl, přestože
se každý jan'tepský zasvěcenec učí je poznávat: jednou
vyslaná zaklínadla s krátkodobým účinkem mohla být kaž-
dým patřičně vycvičeným mágem kdykoli vyvolána znovu,
aby dokázal rozpoznat uprchlíka, kterého zrovna proná-
sledoval. Je to poměrně obtížné kouzlo a to, že fungovalo

tak daleko od mého města, znamenalo, že mě musel proklít některý z lordů mágů mého klanu. Můj lid mě zjevně nenáviděl ještě víc, než jsem si myslel.

„Mělo by ti lichořit, jaká cena byla vypsána na tvoji hlavu,“ pokračoval mág. „Je skoro třikrát vyšší než na toho, po kom jsem šel původně.“

„Pokud k tomu můžu něco říct,“ vmísila se do hovoru Ferius a zkušeně přitom otáčela smrtícími ocelovými kartami kolem prstů, „ten dokonalý pískový obraz se ani trochu nepodobá tady Hluchovi. Nejlíp uděláš, když se poohlídneš po své odměně někde jinde, aby mezi námi nedošlo k dalším nedorozuměním.“

Mágovi zahrál na rtech lehký úsměv. Nechal písek spadnout na zem. Normálně bych ho ve tmě skoro neviděl, ale magické síly, které sálaly z vytetovaných pásků na předloktích, ozařovaly jeho postavu šesti různými barvami.

„Ty, Kellene?“ zeptal se Reichis.

„No?“

„Ten poslední kluk, který se nás pokoušel zabít – kolik měl rozzářených pásků?“

„Tři,“ odpověděl jsem. Každý jan'tepský zasvěcenec je tetován speciálními inkousty, které ho propojují se základními prvky různých forem magie: železem, ohněm, dechem, krví, pískem a hedvábím. Většina mágů rozzáří dva nebo tři ze svých pásků a podle toho se pak specializují na různé obory. Železo a oheň například předurčují k životu válečného mága, zatímco železo a hedvábí je ideální kombinace pro znehybňovače. Netušil jsem, jakou magickou odbornost měl muž, který stál před námi, ale přízračným svitem jiskřilo všech šest jeho pásků.

„Takže... šest je horší, co?“ chtěl vědět Reichis.

„Jo.“ Šest pásků znamenalo, že je s námi konec.

Ohlédl jsem se k Ferius v naději, že poznám její plán. Vždycky nějaký měla. Zatím bez pohnutí upřeně hleděla na našeho nepřítel a čekala, co udělá.

„Vidím, že jste kolem vašeho tábora nastražili pasti,“ pronesl čaroděj a pomalu se oklikou blížil k nám. Pohyboval se naprosto neslyšně a pečlivě se vyhýbal okům a ostrým bodcům, které jsem já neviděl ještě ani teď.

„Co tě přivedlo na ten nápad?“ zeptala se ho Ferius.

Čaroděj si poklepal prstem na hlavu. „Hedvábná magie. Sledoval jsem vás v křišťálové kouli celé hodiny a čekal jsem, až se z vašich myšlenek dovím něco o vašich plánech.“ Přimhouřil oči a pohlédl přímo na ni. „Je vážně pozoruhodné, jak ses dokázala zbavit myšlenek na všechny ty lsti a pasti. Je takřka nemožné poznat, co máš za lubem. Tvá mysl je neuvěřitelně ukázněná.“

„Houby,“ odtušila. „Jsem jen zapomnětlivá. A taky nešikovná.“ Hodila jednu z ocelových karet jako vrhací nůž a mířila čaroději přímo na krk. Těsně před dosažením svého cíle se karta snesla k zemi, aniž způsobila jakoukoli újmu.

„Působivé,“ řekl čaroděj s rukama stále svěšenýma podél boků.

To nebylo možné. Štítová kouzla vyžadují specifické tělesné tvary, nedají se vyvolat pouhou silou vůle. Jak to udělal?

„Hej, probud' se,“ řekl Reichis a zaryl mi drápy do ramene. „Je načase spálit toho frajera.“

Přes rostoucí pochybnosti jsem strčil své ocelové karty do kapsy, sáhl do váčků na opasku, vyhodil do vzduchu

špetky červeného a černého prášku a vytvořil prsty tělesné tvary. „*Carath*,“ pronesl jsem a vyvolal kouzlo.

Tmou vyšlehl záblesk a ozvěna výbuchu se nesla otevřenou krajinou ještě dlouho poté, co plameny uhasly několik centimetrů před svým cílem.

Bylo to neskutečné. Existuje jediný způsob, jak držet štít bez tělesných tvarů: stát v měděném kruhu z kouzelných znaků. Potíž byla v tom, že čaroděj teď kráčel přímo k nám.

„S tím chlápkiem není něco v pořádku,“ zavrčel Reichis.

„Napadá tě, co by to asi mohlo být?“ Reichis občas dokázal vnímat věci, které jsem já nedovedl.

„Jo. Na člověka je až moc hezký.“

Dobrá. Kočkoveverčí jasnozřivost nejspíš není pokaždé použitelná.

Mág nás pozoroval, zjevně pobaven. „Takže je to pravda? Nekhek s tebou mluví stejně jako před staletími jeho předkové s Mahdeky? Rád bych věděl, co ti ten malý brach říkal.“

Pečlivě jsem zvážil svou odpověď. Ferius říká, že stojíme-li tváří v tvář jisté smrti, je důležité vystupovat sebevědomě. „Říká, že smrdíš, a chce vědět, jestli jsi jedl zkažené maso.“

Mág zavrtěl hlavou a bylo vidět, že jsem ho zklamal. Zjevně neoceňoval můj smysl pro humor, protože v následujícím okamžiku jsem se svíjel bolestí. Moje vnitřní orgány byly drceny na kaši.

Napadlo mě několik věcí. Zprvė, že bych měl odtamtud okamžitě zmizet. Což ovšem nebylo možné, protože těžko se dá utíkat, když máte pocit, že se vám někdo pokouší rozmačkat žaludek, ledviny, srdce a játra. Zadruhé,

že bych se měl přestat řídit Feriusinou radou, že se mám v této situaci chovat sebevědomě. Třetí věc byla ve skutečnosti otázka: jak mohl tenhle chlapík vysílat kouzla bez vytváření tělesných tvarů nebo vyslovování zaklínadel?

Reichis zavrčel, seskočil mi z ramene a rozběhl se po písku. Když se ocitl v příhodné vzdálenosti od mága, odrazil se zadníma nohama a vzápětí se zřítíl k zemi, jako by narazil do zdi. Mág kývl hlavou – žádné gesto, připomínám, jenom kývl hlavou – a Reichis prolétl vzduchem a dopadl metr ode mě. Pokusil jsem se na něj sáhnout, ale bolest byla tak strašlivá, že jsem stěží dokázal pohnout rukou.

Ferius se začala pomalu plížit k mágovi, přibližovala se k němu, jako by byl dovádivé zvíře. „Okamžitě přestaň týrat toho kluka. Opravdu nerada bych ti pocuchala ty tvoje krásné vlasy.“

Mág se té plané hrozbě jen zasmál, nicméně bolest svírající mé vnitřnosti náhle zmizela. „Je s tebou zábava, ženo, a abych pravdu řekl, nemám zájem znepřátelit si Argosany. Tvůj lid rád provozuje výměnné obchody, že?“

„Jsem známá tím, že tu a tam uzavřu nějaký ten kšeftík.“

„Pak mi dovoľ, abych ti nabídl nejlepší obchod tvého života: odejdi odsud a já chlapce uspím, než pošlu jeho duši do hlubin, kam patří.“ Ohlédl se na Reichise. „Nekhek musí být rovněž zničen. Tím bude tato nepříjemná záležitost vyřízena.“

Ferius postoupila o další krok k mágovi. „Bohužel nemůžu tvoji velkorysou nabídku přijmout, příteli.“

Nechápavě na ni pohlédl. „To dítě je Jan'Tep. Nic pro tebe neznamená, a přesto jsi ochotná obětovat svůj život v beznadějném pokusu ho ochránit?“

„Houby, to dítě mě štve,“ odsekla, „ale na toho kočkoveverčáka jsem si začínala zvykat.“ Její ruka se mihla tak rychle, že jsem to stěží postřehl, a náhle vzduchem směrem k mágovi zasvištělo půl tuctu ocelových karet. Ještě než se stačily odrazit od jeho štítu, vrhla se za nimi, překulila se přes rameno a vztyčila se za jeho zády. Zvedla ruku a já jsem viděl, že v ní drží zbytek karet roztažený do vějíře jako břít sekery. Švihla jimi ve vodorovném směru tak, aby mu vzadu rozsekla nohy, až na to... že se nic nestalo.

„Už jsi skončila?“ zeptal se mág.

„Říkal jsem ti, že na tom chlápku je něco nadpřirozeného,“ řekl Reichis, už opět na nohou. Přední tlapy zarýval do písku a chystal se zaútočit podruhé. „Nikdo nemůže být takhle hezký.“

„Na tom přece nesejde,“ řekl jsem. Vzhled našeho útočníka nebyl problém; byl to jeho... *Počkat...* Objevil se tu najednou, přijel cestou necestou blátem a prachem pohraničí, a přesto byl jeho oděv bez poskvrnky, jako by právě vyšel ze soukromé svatyně. Ale to nebyla jediná podivnost: jeho vytetované pásy zářily příliš jasně i na lorda mága, natož na lovce lidí, který strávil celý život plahočením se po pohraničí a pátráním po jan'tepských uprchlících. A pak tu byly jeho boty, které při chůzi nevydaly sebemenší zvuk. Takže bylo náblední, proč tenhle chlapík při vysílání kouzel nepotřeboval tělesné tvary nebo zaříkadla. On tu ve skutečnosti nebyl.

„Je to přelud,“ vykřikl jsem. „Je v našich hlavách.“

„Vlastně jste spíš vy všichni v mojí,“ opravil mě mág. „Docela šikovný vynález, řekl bych -“

„Zmlkni,“ zavrčela Ferius, posbírala ocelové karty, které po něm hodila, a rozběhla se ke mně. Zavřela oči a roztáhla karty v obou rukou do dvou jako břitva ostrých vějířů. Působně se vlnily, jako když vánek pohybuje stébly trávy.

„Co to děláš?“ zajímal jsem se s prsty ve váčcích, připraven vypálit další kouzlo, i když jsem neměl tušení, kam ho mám zaměřit.

„Hraje si s námi,“ řekla Ferius a neustále přitom hbitě pohybovala rukama. „Člověk neztrácí čas vyvoláváním přeludů, jen aby nám předvedl, jak je dobrý: ten sem nepřišel sám.“

Jsou dva. V duchu jsem zaklel. Proto na nás tenhle muž nezaútočil přímo. Nebyl to žádný neskutečně mocný lord mág, který rozzářil všech šest svých pásků – pomocí hedvábné magie jen zaměstnával naše mysli, aby se jeho společník mohl nepozorovaně přiblížit a udeřit.

Ferius nepřestávala mávat ocelovými kartami. Pohybovaly se nepředvídatelným způsobem, což každému, kdo by na ni chtěl zaútočit přímo, značně znesnadňovalo jeho úkol. *Ledaže by ten druhý chlapík byl válečný mág. V tom případě právě zaujímá nejvýhodnější pozici pro vyslání kouzla.*

„Rozptylte se,“ řekla Ferius. „Nedovolte mu, aby jedním kouzlem dostal víc než jednoho z nás.“

Reichis zavrčel na zjevení před námi. „Teď je cítím oba. Jeden je blízko, ale ten druhý musí být nejmíň půl míle odsud.“

Náhly nápor bolesti v břiše mi potvrdil, že náš druhý protivník – ten, který díky hedvábnému mágovi zůstával našim očím neviditelný – používá jednoduchou železnou magii. *Což znamená, že nejspíš rozzářil jenom jeden pásek.*

Byla by to dobrá zpráva, kdybych na něj ovšem viděl. Z úst mi splynul bolestný výkřik.

„Přikřč se, chlapče!“ poradila mi Ferius.

Bylo snadné jí vyhovět, poněvadž jsem se tak jako tak svíjel bolestí. Její karta mi hvízdla kolem hlavy a vzápětí jsem odkudsi za sebou uslyšel jakési zabručení. Bolest v břiše opět pominula.

„Zůstaň ležet, Kellene,“ řekla Ferius a vzduchem prolétlo několik dalších karet. Žádná z nich nenašla svůj cíl. Železná magie se hodí pro útok i pro obranu a srdcový štít je jedno z mála zaklínadel, která mohou být vyslána v kombinaci s dalším kouzlem.

„Argosanská děvko,“ zvolal jakýsi hlas. Rozhlédl jsem se kolem sebe a neviděl nic.

Ferius najednou zasténala a klesla na kolena s bolestivou grimasou ve tváři. Pokusila se hodit další kartu, ale nešlo to; svaly se jí kroutily v křečích, které jí přivodil železný mág.

„Měla jsi přijmout naši nabídku,“ pravil hedvábný mág. Přelud, který ze sebe vytvořil, se pomalu vytrácel, protože ho už nepotřeboval. „Opravdu jsem tě chtěl nechat naživu, Argosanko.“

Ferius se svíjela na zemi a tvář měla zkřivenou bolestí. Vůbec nepřipomínala arogantní namyšlenou ženu, která se před pár okamžiky vrhla vstříc nebezpečí, aby mě ochránila. „Přestaňte!“ vykřikl jsem do tmy. „Přijímám vaši nabídku. To na mě byl vydán zatykač, ne na Argosanku nebo kočkoveverčáka!“

Smích, který mi zazněl v uších, pocházel odnikud a odevšad. „Kdepak, Kellene z rodu Ke. Teď je jasné, že

ona ti celé ty měsíce pomáhala přežít, a to je podle našich zákonů a v očích našeho lidu zločin. Ale neboj se, brzy budeme u tebe.“

Reichis vztekle pobíhal sem a tam. „Nemůžu ho najít,“ vrčel. „Zatracená jan'tepská magie!“

„Chlapče...,“ zasípěla Ferius, „přestaň kecat a poslouchej.“

„Poslouchám. Co chceš, abych –“

„Ne,“ zalapala po dechu. „Mě ne, ty pitomče. Jeho poslouchej.“

V tu chvíli jsem pochopil, co mi říká a jak to mám provést. Přestože jí železný mág pomalu drtil vnitřnosti, Ferius se ovládla natolik, aby nekřičela. Dávala mi tím možnost nalézt našeho protivníka. „Reichisi, zůstaň stát,“ řekl jsem. Zavřel jsem oči a soustředil jsem se na zvuky kolem sebe tak, jak jsem to viděl dělat Ferius. Železný mág může být neviditelný, ale musí dýchat. Stačilo ho jen slyšet.

Ponořil jsem se do zvuků pustiny. Bzučení hmyzu. Hrabání zvířat. Tlukot mého srdce. Vánek. *Ne... to nebyl vánek.* I když jsem jeho postavení mohl jenom odhadovat, bez meškání jsem vylovil prášek z obou váčků. Tentokrát hodně prášku.

Je ještě jedna verze mého kouzla, kterou jsem kdysi použil k prolomení jan'tepského štítu. Do červeného prášku v levém váčku bylo stále přimícháno trochu krve Reichisovy matky. „*Carath Chitra,*“ vykřikl jsem a vyslal kouzlo do tmy před sebou.

Ohnivý záblesk projel nepřítelovým štítem jako Reichisovy drápy králičím masem, ale můj odhad postavení

železného mága byl skoro o půl metru chybný. Jeho štít zkolaboval, ale muž sám zůstal nezraněn. Než jsem se dostal k druhému pokusu, vyslal na mě kouzlo meč v břicho a vzápětí mě zdrtila taková bolest, že jsem nedokázal vůbec reagovat. Otočil jsem hlavu a uviděl Ferius, jak leží v bezvědomí na zemi. Teď mohl železný mág soustředit veškerou pozornost na mě.

Pět vteřin, pomyslel jsem si. Kdybych byl o pouhých pět vteřin rychlejší, kdyby bylo moje kouzlo o zlomek silnější, kdybych byl o trošku šikvnější, můj nepřítel by byl poražen. Byl jsem ale moc pomalý, moc slabý a ještě k tomu moc hloupý. Teď kvůli mně Ferius a Reichis zemřou.

„Je po všem,“ uslyšel jsem v duchu hlas hedvábného mága. „Byl to dobrý pokus, ale nikdo nedokáže unikat jan'tepské spravedlnosti dlouho. Až budeš v šedé uličce, pros naše předky o slitování, aby tě neposlali do nejhorsího ze všech –“

Jeho slova dozněla, podivně přerušena. Stále jsem cítil svíravou bolest v břicho, ale vnímání se mi začínalo vracet, obrysy věcí kolem se zaostřovaly, barvy rozjasňovaly. Stále jsem neviděl hedvábného mága, ale asi pět metrů ode mě stál shrbený muž v dlouhém šedém cestovním plášti s pravicí nataženou před sebou v tělesném tvaru meče v břicho. Ať už selhání kouzla jeho společníka způsobilo cokoli, nemělo to žádný vliv na železného mága. „Reichisi...“ zachrčel jsem a snažil jsem se ze všech sil udržet na nohou.

„Je můj!“ zavrčel kočkoveverčák a rozběhl se po rozblácené zemi. V posledním okamžiku vyskočil, jeho mohutné zadní tlapy ho vynesly přes dva metry vysoko. Doširoka roztáhl nohy a napnul tenké, srstí pokryté blány mezi

nimi. Na okamžik se nechal nadnášet vzduchem, aby se vzápětí snesl na železného mága. Pokud vám ještě nikdy neskočila kočkoveverka do obličej, pak vězte, že je to opravdu hodně rušivé. Čaroděj udržel štít, ale jeho soustředění na kouzlo meče v břicho ochablo.

Prudce jsem se nadechl, rukama jsem nabral z váčků na opasku další prášek a současně jsem zklidňoval a soustřeďoval mysl, protože na tom záleželo úspěšné provedení kouzla. „Teď uхни, Reichisi.“

Kočkoveverčák bleskově zmizel ve tmě. „Podpal ho, Kel-lene!“

Mág opět obrátil pozornost na mě, ale než stačil znovu vyvolat meč v břicho, vyhodil jsem prášky do vzduchu, rukama vytvořil tělesné tvary a naposledy jsem vyslovil kouzlo: „*Carath Chitra*.“

Dvojitý záblesk, černý a červený, se zařizly do čarodějova štítu, roztrhly ho na kusy a pronikly k mágovi. Vzápětí ho obklopily plameny, které ho olizovaly, až ječel bolesti. Kouzlo neúčinkovalo dlouho, ale ani čaroděj dlouho nevydržel. Zbytky jeho štítového kouzla stačily na to, aby ho udržely naživu, ale když klesl v bezvědomí k zemi, byly vidět ošklivé popáleniny.

Slyšel jsem vlastní těžké oddechování, jako bych uběhl několik kilometrů, a po čele mi stékaly kapičky potu. Přinutil jsem se dýchat pomaleji a silou vůle jsem rozpo-
hyboval ochromené nohy, abych se přesvědčil, že Ferius stále žije.

Reichis se přilouдал ke mně. Srst měl posetou červenými a černými skvrnami, jako by ho zasáhl odraz mého kouzla. „Dobrá trefa, výjimečně.“

„Díky. Výjimečně.“

„Až na to, že máme problém.“

„Jenom jeden?“

„Jo.“ Mávl tlapou k muži v plášti, kterého jsem právě skolil. „Jestli je tohle chlápek, co vysílal ta útočná kouzla, kde je ten druhý, co nám vlezl do hlavy?“

Aha. Pravda.

Pocestná

Stáli jsme oba ve tmě a čekali, jaké další neštěstí nás potká. „Třeba ten druhý chlápek dostal infarkt,“ utěšoval se Reichis.

„Třeba.“

Zamnul jsem si prsty ve snaze vrátit do jejich bříšek cit, který ztratily v důsledku toho, že jsem prováděl své jediné kouzlo tolikrát za sebou. Kdybych se o něj pokusil teď, přišel bych o ruce. Reichis se ohlédl na železného mága ležícího v bezvědomí na zemi za námi. „Tenhleten vypadá dost staře, Kellene. Co když byl ten druhý taky starý? Magie přece huntuje tělo, ne? Třeba ho to zmohlo a umřel.“

„Možné je všechno.“ O pár metrů vedle vrhaly dohasínající uhlíky našeho táborového ohně zbytky světla na místo, kde ležela Ferius. Viděl jsem, že stále dýchá. Snad byla v pořádku. Snad každou chvíli vstane, opráší se a řekne něco, co bude znít velice moudře, ale co nebude dávat žádný smysl. „Jednoho dne už musíme konečně mít štěstí, ne?“

Reichis zavětlil ve vzduchu a zatahal mě za kalhoty. „Kellene?“

„No?“

„Dneska to nebude.“

Od cesty bylo slyšet zvuk kroků, které se blížily k nám. „Kolik?“ zeptal jsem se tiše a zuřivě jsem si třel břicho prstů.

„Tři. Jeden muž a dvě ženy.“ Opět zavětril. „Muž je starý. Jedna z žen je plně vyspělá a druhá je mládě jako ty.“

„Je mi šestnáct. Nejsem žádné ‚mládě‘.“

„Říkám, co cítím.“

Na kraji cesty se objevily tři postavy. V matném světle vrhaném dorůstajícím srpkem měsíce bylo stěží vidět jejich obrysy. Několikrát jsem zamrkal, dokud jsem nebyl schopen rozeznat další podrobnosti. V čele šla vysoká žena zahalená dlouhým, bílohnědým pruhem plátna připevněným k tělu koženými řemínky. Většinu obličeje jí zakrýval kus stejného plátna, z něhož byl zhotoven její oděv. Na rameni nesla jako pytel vyhublého muže ve špinavém bílém plášti. Za ní se neochotně loudal osel, na němž seděla dívka v kalhotách a jezdeckém kabátě, jaké se nosily v pohraničí. Kolem hlavy měla omotaný pruh světlé látky, který jí zakrýval oči.

„Myslíš, že je zajatkyň?“ zeptal se Reichis. Byl zajetím a zajatci přímo posedlý.

Neodpověděl jsem, protože jsem tušil, že odpověď brzy poznáme. „Už ani krok,“ zavolal jsem. „Ani krok, jestli se chcete dožít svítání. Dnes v noci už jsem podpálil jednoho nepřítele a s potěšením si to zopakuju, jestli se přiblížíte jen o kousek.“

Připadalo mi, že to zní dostatečně výhružně, ale žena, která se k nám blížila, nevypadala ani trochu vyděšeně. „To by bylo velmi nerozumné.“

„Jo? A pročpak?“ zeptal jsem se a ze všech sil jsem se snažil tvářit, že jsem nad věcí.

„Podívej se na své ruce.“

Poslechl jsem a všiml jsem si, jak strašlivě se mi třesou. Potíž je v tom, že pokud se ocitnete v bezprostřední blízkosti smrti a *nezemřete*, začnete se neovladatelně třást. Po takovém zážitku se to skoro nedá zastavit.

„Já se teda neklepu,“ zavrčel Reichis se zježenou srstí a plížil se k ní.

„Požádej laskavě to zvíře, aby neútočilo, dokud se nezbavím tohoto poněkud nepříjemně páchnoucího břemene.“ Zahalená žena se zastavila několik kroků ode mě a složila muže, kterého nesla, na zem.

Ted, když hedvábné kouzlo pominulo, viděl jsem mága v jeho pravé podobě: křehkého starce prostoduchého výrazu s vráscitou kůží sežehlou od slunce. Sehnul jsem se s pohledem stále upřeným na nové příchozí a ohrnul jsem oba rukávy jeho pláště. Na kostnatých předloktích mu zářil pouze hedvábný pásek, žádné jiné. Stejně to nejspíš bylo i u jeho společníka, který proti nám používal železnou magii. Ti dva by byli mému lidu leda pro smích; možná dokonce byli také psanci jako já a doufali, že budou přijati zpět do svého klanu odměnou za to, že ulovili černý stín.

Žena pohlédla na omráčeného muže mezi námi. „Jak křehcí tvorové se z nás stanou v okamžiku, kdy se zbavíme svých iluzí.“ Její výraz – alespoň z toho mála, co jsem viděl pod látkou, která jí zakrývala obličej – nebyl ani posměšný, ani soucitný, spíš zvědavý. „Je to zvláštní, jaké si mág dokáže přivodit potíže, když se snaží, aby v našich myslích

vypadal mladistvě a hezky. Myslíš, že kdyby nevěnoval tolik pozornosti svému vzhledu, všiml by si, že se k němu zezadu blížím?“

V situaci, kdy jsem měl necitlivé prsty, ruce se mi tráslly a Ferius byla stále v bezvědomí, mě tento problém opravdu netrápil. Hlavně jsem potřeboval vědět, zda pro nás tato žena znamená nebezpečí. Lidé málokdy odpovídají na otázku „Přišla jsi mě zabít?“ upřímně, a tak jsem místo toho zavolal na dívku se zavázanýma očima, která seděla na oslu: „Drží tě v zajetí?“

„Je v mé péči,“ odvětila žena.

„Raději bych to slyšel od ní.“

Dívka na oslu zvedla ruce, aby bylo vidět, že nejsou spoutané, a řekla: „Kdo asi nechá zajatce jet, když jde sám pěšky, hlupáku?“ Měla slabý nosový přízvuk, který jsem si spojoval s lidmi v pohraničí, a její výslovnost byla přesnější – trochu jako u daromanských vyslanců, které jsem občas viděl projíždět svou rodnou zemí. Kdybych měl hádat, řekl bych, že dívka byla zhruba v mém věku, bohatá a pravděpodobně vzdělaná. „Civí na mě?“ zeptala se ženy.

„Vypadá to tak.“

„Řekni mu, ať toho nechá. Je to nezdrovité.“ Sesedla a šátrala po čemsi, co měla připevněné k sedlu. Když tu věc nahmatala, spatřil jsem tenkou dřevěnou hůlku asi metr dlouhou. Držela ji před sebou a mávala s ní sem a tam několik centimetrů nad zemí.

To vysvětlovalo pásku, která jí zakrývala oči. „Jsi slepá,“ řekl jsem.

„Ne, slepý jsi ty. Já jen nevidím.“ Otočila se k ženě. „Jak vypadá? Mluví jako pitomec.“